

*Сон кволить денні добрі поривання,
Злі сили ночі йдуть на полювання.*

Вільям Шекспір, «Макбет».*

* Переклад Бориса Тена. — *Прим. пер.*

THE
NIGHT
STALKER

ROBERT BRYNDZA
A DETECTIVE ERIKA FOSTER NOVEL

bookouture

РОБЕРТ БРИНДЗА

НІЧНИЙ СТАЛКЕР

Детективний роман про Еріку Фостер

З англійської переклала Ганна Литвиненко

Київ
BOOKSHEP
2021

Присвячую Яну, Рікі й Лолі

Була задушлива літня ніч наприкінці липня. Постать, убрана всуціль чорне, швидко бігла крізь пільму. Бігла майже безшумно вузькою ґрунтовою стежкою, граційно пригинаючись і ухилиючись, щоб оминати довколишні дерева й кущі. Постать нечутно ковзала по опалому листі, наче тінь.

Високо вгорі поміж кронами дерев виднілася лише тонка смуга нічного неба, а через світлове забруднення підлісок набув тьмяно-сірого забарвлення. Невисока, майже непомітна постать добігла до прогалани у підліску праворуч і різко зупинилася: рішуча, захекана і з шаленим серцебиттям.

Спалах блакитного світла осяяв околиці, коли потяг, що о 21:39 вирушав до Лондон-бридж, перемкнувся з дизеля, простягнувши металеві руки вгору до електрифікованих ліній. Тінь пригнулася, коли порожні освітлені вагони прогуркотіли повз неї. Блиснули ще два спалахи, і потяг зник із поля зору, пірнувши назад у темряву вузької смуги підліску.

Тінь знову рвонулася вперед, нечутно ковзаючи стежкою, що звивалася трохи поодаль доріжок. Дерев ліворуч порідшали, відкриваючи погляду ряд терасових будинків. Постать проминала внутрішні садки, помічаючи хіба мигцем акуратні темні смуги садових меблів, сарайчики з інвентарем і гойдалки — усі нерухомі в густому нічному повітрі.

А потім попереду показався будинок. То був вікторіанський терасовий будинок: триповерховий, зі світлої цегли, як і решта на цій довгій вулиці. От тільки власник вирішив розширити його великою скляною добудовою, що тепер видавалася з першого поверху. Про цього власника невисока тінь знала все. Планування будинку.

Щоденний розклад. І що важливіше, знала, що цієї ночі він буде сам.

Тінь підійшла до краю саду й зупинилася. Біля металевого сітчастого паркану, що тягнувся вздовж стежки, росли три великі дерева. У одному місці стовбур обріс навколо металу й складки деревини вгризалися в іржавий стовп, немов великий беззубий рот. Пишна листяна крона розкинулася зусібіч, закриваючи від будинку залізничні колії. Декілька ночей тому тінь прийшла сюди тим самим маршрутом і акуратно підрізала край паркану, а потім обережно притулила його на місце. Тепер паркан можна було легко відігнути, що тінь і зробила, а потім пригнувшись, пролізла крізь утворену прогалину. Трава на дотик здавалася сухою, а земля розтріскалася після затяжної засухи. Біля дерева тінь підвелася і швидким, плавним рухом перетнула галявину, скидаючись радше на чорну пляму, аніж на людину.

На задній стіні будинку кріпився вентилятор кондиціонера. Він голосно стрекотав, маскуючи ледь чутний хрускіт гравію, яким була всипана вузька стежка між скляною добудовою і сусіднім будинком. Тінь дійшла до низького підйомного вікна і сковзнула під широке підвіконня. Блиснуло світло, вихоплюючи з темряви жовтий квадрат на цегельній кладці будинку сусідів. Тінь натягнула на голову балаклаву й повільно почала підніматися, зазираючи у дім поверх підвіконня.

Усередині був чоловік, віком десь за сорок, високий, гарної статури, вбраний у рудувато-коричневі штани й білу сорочку із закасаними рукавами. Він пройшовся кухнею-студією, узяв з однієї з шафок келих і налив собі трохи червоного вина. Зробив великий ковток і долив ще. На кухонному столі виднілася коробка зі стравою миттєвого приготування. Чоловік підняв її, зняв картонну упаковку й проколов штопором пластикову накривку.

Тінь переповнила ненависть. Яке ж це п'янке відчуття бачити цього чоловіка в будинку, знаючи, що ось-ось має статися.

Чоловік у кухні увімкнув потрібний режим у мікрохвильовці й поклав до неї страву. Почувся гудок, після якого ввімкнувся таймер.

Шість хвилин.

Чоловік ковтнув ще вина, а потім вийшов із кухні. Через хвилину чи дві у вікні ванної кімнати якраз над тим місцем, де тінь припала до землі, увімкнулося світло. Вікно піднялося на декілька дюймів, а потім почувся писк, коли увімкнувся душ.

Серце в тіні забилося частіше. Вона працювала біля вікна швидко і вправно: розстебнула поясну сумку, дістала невеличку пласку викрутку і просунула її в щілину між стулкою вікна й підвіконням. Знадобилося лише трохи натиснути, щоб стулка відчинилася. Вікно легко піднялося і тінь прослизнула до будинку. Ось воно. Години планування, роки страху й болю...

Чотири хвилини.

Постать ступила до кухні, швидко дістала невеликий пластиковий шприц і впорснула його прозорий вміст у келих червоного вина, а потім погойдала, перемішуючи, і обережно поставила келих назад на кухонну стійку з чорного граніту.

Якусь мить тінь стояла, прислухаючись і насолоджуючись холодними хвилями повітря з кондиціонера. Чорна гранітна стільниця виблискувала на світлі.

Три хвилини.

Тінь швидко пройшла кухню, проминула дерев'яні перила біля підніжжя сходів і прослизнула в п'тьму за дверима вітальні. А вже за мить згори спустився чоловік у самому лишені рушнику на стегнах. Мікрохвильовка тричі голосно пискнула, повідомляючи про завершення програми. Чоловік босоніж попрямував на кухню, лишаючи позаду себе аромат чистої шкіри. Тінь почула

дзенькіт, коли чоловік дістав із висувного ящика столові прибори, а потім шкрябання табурета по дерев'яній підлозі, коли він сів, щоб поїсти.

Тінь повільно видихнула, виступила з пітьми й нечутно почала підійматися сходами.

Щоб спостерігати.

Щоб вичікувати.

Щоб здійснити відплату, на яку вона так чекала.

РОЗДІЛ 2

Нічне повітря на тихих вулицях Південного Лондона було задушливим і вологим. Нічні метелики кружляли в помаранчевому склепінні світла вуличного ліхтаря, що освітлював ряд терасових будинків. Естель Мунро човгала тротуаром, артрит не дозволяв їй іти швидше. Наблизившись до ліхтаря, вона спустилася з тротуару на дорогу. Від зусиль, необхідних для цього кроку, жінка застогнала, але страх перед нічними метеликами пересилував біль у запалених колінах.

Естель скоротила собі шлях, пройшовши між двома припаркованими автомобілями, щоб по широкій дузі оминати вуличний ліхтар. Жінка відчувала, як нагрілося за день під палючим сонцем гудроноване покриття. Спека трималася вже другий тиждень, тиснучи на мешканців Лондона і Південно-Східної Англії. Як і у тисяч інших людей поважного віку, серце Естель протестувало. Немовби перегукуючись із думками жінки, звідкілься почувалася сирена машини швидкої допомоги. Естель з полегшенням зітхнула, побачивши, що наступні два ліхтарі розбиті й повільно і зболено протиснулася між двома автівками й знову вийшла на тротуар.

Вона сама запропонувала погодувати kota свого сина Ґрегорі, доки той у від'їзді. Естель не любила котів. І згодилася на це лише заради нагоди як слід понишпорити в будинку й з'ясувати, як її син дає собі раду після того, як Пенні, його дружина, пішла, забравши з собою Пітера, п'ятирічного онука Естель.

Доки жінка дісталася воріт вишуканого терасового будинку Ґрегорі, то страшенно задихалася, а з її чола градом котився піт. На думку Естель це був найгарніший будинок на всій вулиці. Вона дістала з-під лямки бюстгальтера великий носовичок і витерла спітніле обличчя.

Помаранчеве світло вуличного ліхтаря виблискувало на скляних вхідних дверях, доки Естель шукала ключа. Відчинивши двері, вона відчула, як зсередини ввійнуло задушливим спекотним повітрям, і неохоче зайшла до будинку, наступивши на листи, розкидані на килимку біля порогу. Жінка клацнула вимикачем біля дверей, але передпокій лишився огорнутий пітьмою.

— Дідько, невже знову? — пробурмотіла вона, зачинаючи за собою двері. Нахилившись, щоб навпомацки зібрати пошту, Естель зрозуміла, що за час відсутності Грегори електрика виходила з ладу вже втретє. Спочатку зламалася підсвітка акваріуму, а іншим разом Пенні не вимкнула світло у ванній і лампочка вибухнула.

Естель видобула з сумочки мобільний і незграбними рухами вузлуватих пальців розблокувала екран. Телефон відкидав тьмяне світло може на пів метра попереду, вихоплюючи з темряви вицвілий килим і вузький прохід. Раптом жінка відсахнулася, побачивши власне примарне відображення у великому дзеркалі ліворуч. За такого тьмавого світла лілії на руках її блузи здавалися чорними й отруйними. Жінка спрямувала екран телефону на килим і почовгала до дверей вітальні, обмацуючи стіни в пошуках вимикача, щоб перевірити, чи то лише в передпокої перегоріла лампочка.

За мить екран телефону згас і Естель опинилася в абсолютній темряві. Тишу наповнювало лише її важке дихання. Жінка запанікувала й негнучкими пальцями силкувалася розблокувати телефон. Спочатку її вражені артритом пальці рухалися не достатньо швидко, але, зрештою, їй все вдалося, і світло знову загорілося, осяюючи кімнату попереду тьмяним синюватим колом.

У будинку було душно: спека тиснула на жінку і їй закладало вуха. Естель почувалася так, немовби опинилася під водою. У повітрі кружляли порошинки.

Над великою порцеляною тарілкою з брунатними дерев'яними кульками, що стояла на кавовому столику, витала хмарка мошкари.

— Це просто вибило запобіжники! — вигукнула жінка і її голос різко відбився від залізного каміну. Її дратувало те, що вона дозволила собі запанікувати. Це просто запобіжник спрацював, тільки й того. Щоб довести собі, що боятися нічого, Естель намірилася спершу випити холодної води, а вже потім увімкнути електрику. Жінка розвернулася і цілеспрямовано почовгала до кухні, виставивши поперед себе руку з телефоном.

Скляна кухня в тьмавому світлі від телефону скидалася на печеру, що тягнулася вглиб саду. Естель почувалася вразливою і незахищеною. Почувся віддалений гудок і гуркотіння потягу, що проїхав коліями за садом. Естель підійшла до шафки й дістала склянку. Піт заливав їй очі, й вона витерла обличчя рукою. А потім підійшла до раковини, наповнила склянку і, здригнувшись, ковтнула теплуватої води.

Світло на телефоні згасло знову і тишу розітнув якийсь гуркіт на другому поверсі. Естель упустила склянку. Вона розбилася й друзки скла бризнули зусібіч дерев'яною підлогою. Серце жінки стиснулося й важко забухало в грудях, доки вона прислухалася в півтмі, знову розчувши нагорі якесь вовтузіння. Вона схопила скалку з підставки з кухонним приладдям на стільниці й попрямувала до сходів.

— Хто там? У мене є перцевий балончик і я вже набираю 999! — крикнула Естель у півтму.

Тиша. Спека ставала нестерпною. Думки про нищпорення синовим будинком мов вітром здуло. Тепер Естель хотіла лише повернутися додому й подивитися в своєму затишному, яскраво освітленому будинку кращі моменти з Вімблдонського турніру.

Щось вирвалося з тіні й кинулося зі сходів просто на Естель. Жінка вражено відсахнулася, мало не впу-

стивши телефон. А потім побачила, що то був кіт. Він зупинився і почав тертися їй об ноги.

— Дідько, ти мене злякав! — із полегшенням промовила вона, її серцебиття почало заспокоюватися. З другого поверху віяло чимось смердючим. — Цього ще мені бракувало. Ти там накапостив? У тебе ж є лоток і дверцята надвір.

Кіт підняв мордочку й безтурботно дивився на Естель. Проте цього разу його присутність тільки потішила жінку.

— Ходімо, я тебе погодую.

Жінка зраділа, що кіт пішов за нею до шафки під сходами і дозволила йому тертися об свої ноги, доки вона шукала електричний щиток. Коли Естель відчинила невеличкі пластикові дверцята, то побачила, що електрику вимкнули. «Дивно». Вона клацнула вимикачами і передпокій залило світло. Десь на віддалі, оживаючи, пискнув кондиціонер.

Естель повернулася до кухні й увімкнула світло. Кімната й вона сама відбивалися у великих вікнах. Кіт застрибнув на стійку й насмішковано спостерігав за тим, як жінка підмітає розбиту склянку. Розібравшись зі склом, Естель надірвала пакетик із котячим кормом, витиснула його вміст на блюдце і поставила на кам'яну підлогу. Кондиціонер охолоджував швидко. Естель постояла трохи, дозволяючи холодному повітрю овівати себе зусібч, доки кіт елегантно лизькав рожевим язичком і покусував квадратик корму в застиглому желе.

Сморід посилювався, увірвавшись до кухні через кондиціонер, що розганяв повітря по будинку. Почувся брязкіт: то кіт вилизував порожнє блюдце, але вже за мить він рвонув до скляної стіни й зник за котячими дверцятами.

— Поїв і втік. А мені тепер усе тут прибирай, — сказала Естель. А потім узяла ганчірку та стару газету й рушила до сходів. Піднімалася повільно, бо коліна

не бажали коритися. Діставшись другого поверху, жінка закрокувала яскраво освітленим коридором. Вона ретельно перевірила порожню ванну, кімнату для гостей, зазирнула під стіл у невеличкому кабінеті. Подаруночка від kota ніде не було видно.

Запах посилювався, коли Естель підійшла до дверей спальні господаря. Їй перехопило подих і жінка затиснула рота рукою. *«З-поміж усіх неприємних запахів, котяче лайно найсмердючіше»*, — подумала вона.

Увійшовши до кімнати, Естель увімкнула світло. Почулося дзижчання мух. Темно-синя ковдра була відкинута з двоспального ліжка, на якому на спині лежав голий чоловік із целофановим пакетом на голові й прив'язаними до бильця руками. Його очі були розплющені, моторошно вибалушені під плівкою. Естель не одразу збагнула, хто то був.

То був Грегорі.

Її син.

Наступної миті Естель зробила те, чого не робила вже багато років.

Закричала.

РОЗДІЛ 3

Детективу старшому інспектору Еріці Фостер уже давно не доводилося бувати на такій неприємній вечері. Коли господар дому Ісаак Стронґ відчинив дверцята посудомийки і почав завантажувати в неї тарілки й столові прибори, у кімнаті запала ніякова тиша, яку переривало лише тихе дзижчання вентилятора в кутку. Він заледве полегшував спеку, натомість лише розганяючи кухню хвилі теплого повітря.

— Дякую, лазанья була смачною, — сказала вона, коли Ісаак підійшов, щоб забрати її тарілку.

— Для соусу бешамель я взяв вершки з upоловину меншою жирністю, — відповів він. — А так і не скажеш, еге ж?

— Еге ж.

Ісаак повернувся до посудомийки, і Еріка окинула поглядом кухню. Вона була вишуканою, в прованському стилі: пофарбовані вручну білі шафки, робочі поверхні зі світлої деревини і важка вбудована раковина з білої кераміки. Еріка замислилася, а чи Ісаак як судмедексперт свідомо уникав неіржавкої сталі. Її погляд зупинився на колишньому Ісаака, Стівені Лінлі, який сидів за великим обіднім столом навпроти Еріки і підозріливо спостерігав за нею, стиснувши губи. Він був молодшим за Еріку й Ісаака: за її припущеннями йому було років тридцять п'ять. Стівен був викапаним Адонісом із вродливим обличчям, але Еріці не подобалися хитрі іскорки, що часом з'являлися в його очах. Вона змусила себе всміхнутися, а потім сьорбнула вина, розмірковуючи, що сказати. Тиша вже ніяково затягнулася.

Зазвичай, коли вона вечеряла з Ісааком, такого не траплялося. За останній рік вони не раз їли в його затишній кухні у французькому стилі. Сміялися, ділилися таємницями, і Еріка відчувала, як розквітає міцна друж-

ба. Вона змогла відкритися Ісааку більше, ніж будь-кому іншому, розповівши про смерть свого чоловіка Марка, який загинув два роки тому. А Ісаак зі свого боку розповідав їй про втрачене кохання всього життя, про Стівена.

Проте, якщо Марк трагічно загинув, виконуючи професійний обов'язок під час поліційної операції, Стівен розбив Ісааку серце, кинувши його заради іншого чоловіка.

Ось чому того вечора Еріка так здивувалася, побачивши Стівена, коли приїхала до Ісаака. Насправді, це було навіть не здивування, а радше відчуття, немовби вона втрапила в засідку.

І хоча Еріка вже понад двадцять п'ять років жила у Об'єднаному Королівстві, вона спіймала себе на думці, що воліла б, аби ця вечерея відбулася в її рідній Словаччині. У Словаччині люди говорили відверто.

«Що відбувається? Ти міг мене попередити! Чому ти не сказав, що тут буде цей козел, твій колишній? Та чи ти здурів знову впускати його в своє життя після того, як він із тобою повівся?».

Коли вона увійшла до кухні й побачила Стівена, який ліниво сидів там у шортах і футболці, то їй хотілося закричати. Але натомість вона почувалася ніяково, бо ж британські правила ввічливості диктували зам'яти цю ситуацію і вдавати, що все нормально.

— Хтось хоче кави? — запитав Ісаак, зачинаючи дверцята посудомийки й розвертаючись обличчям до столу. Це був високий, вродливий чоловік. Густе темне волосся він зачесав назад, відкриваючи високе чоло. Його великі карі очі обрамляли тонкі акуратні брови, що могли вигинатися чи збігатися до купи, висловлюючи весь спектр емоцій. Однак цього вечора Ісаак видавався просто зніченим.

Стівен гойдав біле вино в своєму келиху й дивився кудись між Ерікою й Ісааком.

— Каву? Так скоро? Ісааку, ще й восьмої немає, і спека страшна. Відкоркуй ще вина.

— Ні, кава — це чудова ідея, дякую, — сказала Еріка.
— Якщо вже мусиш робити каву, то хоча би скористайся кавомашиною, — промовив Стівен.

А потім додав, немовби захищаючи свою територію:

— Хіба я не говорив? Я купив йому «Неспрессо». Коштує цілий статок. А все завдяки гонорару за останню книжку.

Еріка слабо всміхнулася і взяла смаженого мигдалю з тарілки, що стояла в центрі столу. А коли розкусила його, то цей звук немовби розітнув тишу. Під час ніякової вечері говорив здебільшого Стівен, детально розповідаючи їм про свій ще недописаний детектив. Також він із захватом переповідав їм усе, що знав про кримінальний профайлінг. Еріці це здалося дещо зайвим, зважаючи на те, що Ісаак був одним із провідних судмедекспертів країни, а вона сама, як детектив старший інспектор Міської поліції Лондона, успішно розкрила низку реальних убивств.

Ісаак почав робити каву й увімкнув радіо. Тишу порушила Like a Prayer Мадонни.

— Додай гучності! Люблю Мадж, — сказав Стівен.

— Послухаймо краще щось приємніше, — відповів Ісаак, прокручуючи радіостанції, аж доки верескливий голос Мадонни не замінив мелодійний і сумовитий звук скрипки.

— А *наче* гей, — сказав Стівен, пускаючи очі під лоба.

— Стіві, я просто подумав, що мелодійніша музика зараз буде доречнішою, — озвався Ісаак.

— Господи. Тобі ж не вісімдесят! Розважся хоч трохи. Чим хочеш зайнятися, Еріко? Як ти розважаєшся?

На думку Еріки, Стівен був утіленням протиріч. Він одягався дуже стримано, як спортсмен американської Ліги плюща, але водночас у його рухах була якась манірна легкість. Зараз, чекаючи на відповідь, він схрестив ноги і стиснув уста.

— Гадаю... Я вийду покурити, — сказала вона і потягнулася за сумкою.

— Двері нагорі незамкнені, — сказав Ісаак, глянувши на неї поглядом, сповненим провини. Еріка витиснула з себе усмішку і вийшла з кухні.

Ісаак мешкав у міському будинку в Блекгіті, неподалік Грінвіча. У гостьовій спальні на другому поверсі був невеличкий балкон. Еріка відчинила скляні двері, вийшла надвір і запалила сигарету. Вона видихнула дим у темне небо, відчуваючи інтенсивність вечірньої спеки. Літня ніч видалася безхмарною, але зірки були тьмяними через серпанок світлового забруднення над містом, що простиралося перед нею. Закинувши голову, вона простежила за напрямком лазеру з Грінвічської обсерваторії, щоб побачити, як він зникає поміж зірками вгорі. Еріка ще раз глибоко затягнулася сигаретою і почула стрекотання цвіркунів у дворіку вниз, укупі з гуркотінням транспорту із завантаженого шляху трохи далі.

Чи не була вона занадто грубою, засуджуючи Ісаака за те, що він знову впустив Стівена в своє життя? Може вона просто заздрила, що її єдиний друг більше не одинак? Ні, вона бажала Ісаакові найкращого, а Стівен Лінлі був токсичною людиною. Вона із сумом подумала, що в житті Ісаака може забракнути місця водночас і для неї, і для Стівена.

Еріці згадалася невеличка, погано вмебльована квартирка, яку вона силкувалася назвати домом, і самотні ночі, які вона проводила в ліжку, вдивляючись у п'тьму. Еріка і Марк ділили свої життя не лише як чоловік і дружина. Вони були колегами, які приєдналися до лав поліції Великого Манчестера, коли їм виповнилося ледь за двадцять. Еріка була висхідною зіркою в правоохоронних органах і швидко отримала підвищення до детектива старшого інспектора, вищого звання, аніж мав Марк. Але Марк кохав її сильніше.

А потім, майже два роки тому, Еріка очолила операцію, пов'язану з наркоторгівлею, що обернулася справжньою катастрофою і закінчилася смертю Марка і ще

чотирьох поліціантів. Зрештою, горе і тягар провини стали майже нестерпними, і Еріці було важко знайти своє місце у світі без чоловіка. Починати все з нуля в Лондоні було непросто, але робота в команді Відділу розслідування вбивств і серйозних злочинів у Міській поліції Лондона була єдиним, куди вона могла спрямувати сили. Але там, де колись Еріка була висхідною зіркою, тепер вона загнивалася і її кар'єрне зростання зупинилося. Вона була прямолінійною, рішучою і вправною поліціанткою, яка не терпіла дурнів, але не мала часу на політичні ігри в органах і неодноразово конфліктувала з керівниками, наживаючи собі могутніх ворогів.

Еріка запалила ще одну сигарету і саме вигадувала привід, щоб швидко піти, аж раптом скляні двері позаду неї розчинилися. Ісаак визирнув назовні, а потім вийшов на балкон.

— Можна й мені одну? — запитав він, зачиняючи двері, а потім підійшов до Еріки, яка стояла біля залізного поруччя. Вона всміхнулася і простягнула йому пачку. Він витягнув одну сигарету довгими, витонченими пальцями й нахилився, щоб Еріка її запалила.

— Вибач, я зіпсував увесь вечір, — сказав він, затуляючись і видихнувши дим.

— Це твоє життя, — сказала Еріка. — Але міг хоча би попередити.

— Усе сталося так швидко. Сьогодні вранці він з'явився на моєму порозі й увесь день ми провели за розмовами і... Не можу підібрати слів. Скасовувати вечерю було вже запізно, й не те, щоби я цього хотів.

Еріка бачила, як на його обличчі проступає занепокоєння.

— Ісааку, ти не мусиш мені нічого пояснювати. Хоча на твоєму місці я виправдовувалася б хіттю. Вас здолала хіть. А це вже точно можна пробачити.

— Знаю, він не проста людина, але коли ми разом, він зовсім інший. Вразливий. Як гадаєш, якщо я знайду

до нього правильний підхід, якщо встановлю правильні межі, цього разу в нас вийде?

— Можливо... І принаймні цього разу він не зможе тебе вбити, — криво всміхнулася Еріка.

Стівен списав з Ісаака одного зі своїх судмедекспертів, а потім убив цього персонажа під час доволі жорстокого нападу гомофобів.

— Я серйозно. Як по-твоєму я маю вчинити? — запитав Ісаак, його погляд сповнився тривогою.

Еріка зітхнула і взяла його за руку.

— Ти не хочеш чути, що я думаю. Мені подобається наша дружба.

— Я ціную твою думку, Еріко. Будь ласка, скажи, що мені робити...

Двері скрипнули й відчинилися. На балкон босоніж вийшов Стівен, тримаючи в руці склянку віскі з льодом.

— Сказати, що йому робити? З чим? — уїдливо запитав він.

Ніякову тишу порушив сигнал мобільного, що почувся з надр сумки Еріки. Вона витягнула телефон і, спохмурнівши, прочитала вхідне повідомлення.

— Усе гаразд? — запитав Ісаак.

— У будинку на Лорель-роуд, що в Онор Оук Парк, знайшли тіло білого чоловіка. Смерть підозріла, — сказала Еріка. — Дідько, я ж без авто. Поїду на таксі.

— Тобі знадобиться судмедексперт. Дозволиш підвезти тебе? — запитав Ісаак.

— У тебе ж наче вихідний? — обурено поцікавився Стівен.

— Я завжди на роботі, Стіві, — відповів Ісаак, явно волюючи піти.

— Тоді гаразд, ходімо, — сказала Еріка і, не втримавшись, додала, звертаючись уже до Стівена. — Схоже, каві з твоєї кавомашини доведеться зачекати.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.